

HISTORIE

KIBÆK-FJELSTERVANG TAMBOURKORPS

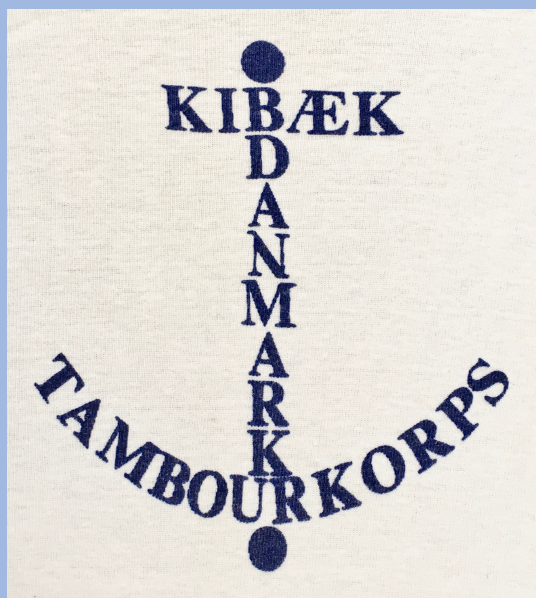
1975-1988

KIBÆK TAMBOURKORPS

1988-2000

KIBÆK PIPEBAND

1978-2000

HISTORIE

TAMBOURKORPSET

Ovenfor ses en af tambourkorpsets første optrædener – 8. november 1975 – ved en årsfest for Arnborg FDF/FPF ved Plejehjemmet Højbo i Arnborg.

Tambourkorpset startede i 1975 på initiativ af Ole Behrmann sammen med Bjarne Elmholdt, der tidligere havde spillet i Kibæk FDF's første tambourkorps. Ole Behrmann har tidligere startet et tambourkorps i KFUM-spejderne i Holstebro og i DDP i Horsens.

Lidt senere kom Fjølstervang FDF/FPF også med på initiativ af Otto Larsen. Kibæk og Fjølstervang var to helt uafhængige enheder – økonomisk som organisatorisk.

Det oprindelige tambourkorps eksisterede fra 1960 til 1969, men havde rødder helt tilbage til 1950, hvor de første instrumenter blev købt. Korpset havde 25 medlemmer, da det var størst. Så vidt vides var Otto Larsen med til at stifte korpset, men fra 1962 til 1964 var ledelsen varetaget af en professionel musiker Niels Karstoft. Fra 1964 til 1969 blev det kollektivt ledet af de ældste medlemmer. Hvis du vil vide mere så kig i FDF Kibæks 50 års jubilæums-skrift i Scrapbogen i Sagaen: "1983.04.04 Kibæk FDFs 50 års jubi udtog".

I 1988 trak Fjølstervang sig ud af samarbejdet med Kibæk Tambourkorps og dannede Fjølstervang Hornorkester, som senere blev til Kibæk FDF/FPF Hornorkester. Det var dog sådan, at medlemmer fra Fjølstervang stadig deltog i Kibæk Tambourkorps og medlemmer fra Kibæk deltog i Fjølstervang FDF/FPF Hornorkester.

Lederne af tambourkorpset fra 1975 til 1988 var Ole Behrmann (trommeinstruktør), Inger Møller (fløjteinstruktør) og Otto Larsen (horninstruktør).

Efterhånden kom der er sand perlerække af meget dygtige gruppeledere, instruktører og samspilsledere uden hvem tambourkorpset aldrig var blevet til det, det blev. Det vil føre for vidt at nævne navnene på alle disse ledere, med fare for at glemme nogen. Læs mere om hvem de var i Scrapbogen "Protokol for leder/instruktørmøder" fra 1986 til 1994.

HISTORIE

TAMBOURKORPSET

Træningen foregik på Kibæk skole i tre klasseværelser.

Første øveaften var onsdag 8. januar 1975.

Den allerførste optræden var ved byfesten i Kibæk 6. juni 1975.

Ved starten i 1975 var der 24 medlemmer fra Fjølstervang og 18 fra Kibæk. Allerede i juli 1978 var vi oppe på 55 medlemmer.

Først optrådte vi i almindelig KFUK-spejderuniform og FDF/FPF-forbundstrøjer. Vi var iført de bukser og sko, som blev brugt, når vi gik til spejder/FDF/FPF.

De første gange, vi optrådte, kunne vi kun ganske få numre, og vi kunne ikke marchere – vi stod bare på stedet.

Vi blev hurtigt rigtigt gode og mange, og da vi havde været "på gaden" et stykke tid, var vi 46 medlemmer. Vi prøvede noget, som Ole Behrmann sagde til Tambourkorpset, at de sandsynligvis aldrig senere ville komme til – nemlig at dele sig i to hold – og det kom de heller aldrig siden til. Der var 23 i hvert orkester, og alle instrumenter var repræsenteret i hvert orkester. Det skete ved den årlige FDF/FPF-KFUK-spejder årsstart i august ca. 1977, fra Kibæk Skole til Kibæk Missionshus.

Efterhånden blev vi bedre og bedre. Vi opnåede adskillige fine placeringer ved FDF's landstatoostævner – mest i tattoodisciplinen – vi var et rigtigt marchorkester, hvilket også skaffede os hæder på mange udlandsture – både til England og Tyskland.

Ifølge vore oplysninger blev i hvert tilfælde et par stykker så gode, at de senere kom til at spille i Livgardens Tambourkorps og Søværnets Tambourkorps. Mange tambourkorpsmedlemmer har senere hen i livet haft stor glæde af deres tid i tambourkorpset. Nogle har direkte brugt og videreudbygget deres musikalske færdigheder, som for eksempel musiklærere. Mange har deltaget i diverse musikalske sammenhænge. Desuden har medlemskabet – bevist eller ubevist – gavnnet koncentrationsevnen, forståelse for værdien af disciplin og holdarbejde, evnen til at knytte venskaber og større glæde ved at lytte til og forstå musik.

Mange sagde, at det ikke kunne blive sommer, uden at vi havde været til de danske årsmøder i Flensborg (første gang i 1978), og mange sagde, at det ikke kunne blive jul, uden at vi havde været i Ribe (første gang i 1976) og spille til juleoptøget. I øvrigt var det Kenneth Lauridsens far, Kurt, der skaffede os til Ribe første gang. De, der sagde, "at det ikke kunne blive sommer før, vi havde spillet i Flensborg, og at det ikke kunne blive jul, før vi havde spillet i Ribe" havde helt ret, for vi var begge steder over 20 gange. I øvrigt skulle Ole Behrmann på alle busture altid sige "Husk, vi er et fortagende i første division". Det var før superligaen. Og Ole skulle råbe "Ladies and Gentlemen", og tambourkorpset skulle svare af deres lungers fulde kraft "Gangsters and Kidnappers".

Om busture kan i øvrigt nævnes, at vi havde et par meget pålidelige og altid villige frivillige chauffører – nemlig Hans Nørgaard Madsen og Ingvar Jeppesen, som brugte meget tid på at transportere os hvor som helst hen – de brugte endda deres ferier på at køre for os på vores Englands- og Tysklandsture. Vognmand Theodor Møller og senere Ivan Hansen har altid være meget rimelige med priserne, og Ivan har endda være med i England og brugt sin ferie på os.

I øvrigt har vi aldrig manglet frivillige, men da det er umuligt at nævne alle, vil vi i det følgende kun fremdrage et par eksempler. Størst arbejde var der naturligvis, når vi havde besøg fra udlandet – såvel fra England som fra Tyskland, og når vi havde jubilæumsfester.

Som en lille ting i den forbindelse kan nævnes, at under et englænderbesøg, boede englænderne i den første uge af besøget i FDF-hytten "Skrænten" ved Arnborg, og Karna og Ingvar Jeppesen havde påtaget sig at sørge for, at der blev leveret proviant og andre fornødenheder til lejren. Englænderne forventede imidlertid, at der var et par "tanter" til rådighed ved madlavningen, så lige pludselig var Karna og Ingvar "fastansatte" i en hel uge.

HISTORIE

TAMBOURKORPSET

3 små historier.

Det værste vejr vi har spillet i – så vidt vi husker – var et år, vi skulle spille til juleoptog i Ribe. Der var 21 minusgrader og rimfrost men heldigvis stille vejr. Ingen brokkede sig over at skulle spille, for det havde vi jo lovet. Bagefter var der nogen der græd af kulde, men de sagde ikke noget. Stærk gået. Det blev derefter besluttet, at DET gjorde vi aldrig mere.

En anden gang var vi ude at spille i kraftigt snevejr. Da vi var færdige var uniformerne belagt med et seks til syv cm snepanser. Vi så festlige ud, men det var en hård tur. Igen gået gået, ligesom så mange andre gange. Det var aldrig gået i dag.

En tredje – heldigvis sjov - episode var engang, vi igen var i Ribe til juleoptog. Da vi tog opstilling, bemærkede vi godt nok tre til fire nyslåede rekrutter fra Livgarden - der tilsyneladende var hjemme på deres første orlov i deres fine nye udgangsuniformer - stå på fortovet for lige at kigge os ud, når vi startede. Tambourmajoren kommanderede ret – det sagde KLAK én gang. Så gik soldaterene, de havde set nok.

Hvis du er nysgerrig efter at vide, hvordan tambourkorpset og pipebandet mødte "deres store kærlighed", må du gerne læse disse linjer.

Det hele begyndte med, at "moreren" (Bodil Behrmann) og Ole Behrmann meldte sig som stabsmedlemmer til den store spejder-verdens-jambouree (deraf det til senere lejligheder opfundne ord: "Tambouree") i Lillehammer i Norge i 1975. Staben bestod af DDS/DDPS-ledere, og Ole skulle

primært med for at stå for byggeriet af en kopi af den dengang helt nye Lillebæltsbro i rafter over en klippekloft.

Ole læste sig til, at der i underlejr 10 Lillebælt skulle komme en trop, der hed UK-Band. Han havde selvfølgelig ambitioner om at komme til at deltage i det band, men det kunne ikke lade sig gøre, fordi deltagerne for det første var udvalgt ved konkurrence hjemme i England, for det andet fordi de havde faste indøvede pladser, og for det tredje havde et repertoire, som Ole ikke kendte. Det førte til, at Bodil og Ole mødte de fire tropsførere for bandet. Dem kom de til at kende så godt, at de besøgte dem i England i 1975. Specielt en af dem – Mike Jenkyns – blev de rigtigt gode venner med og har været det lige siden.

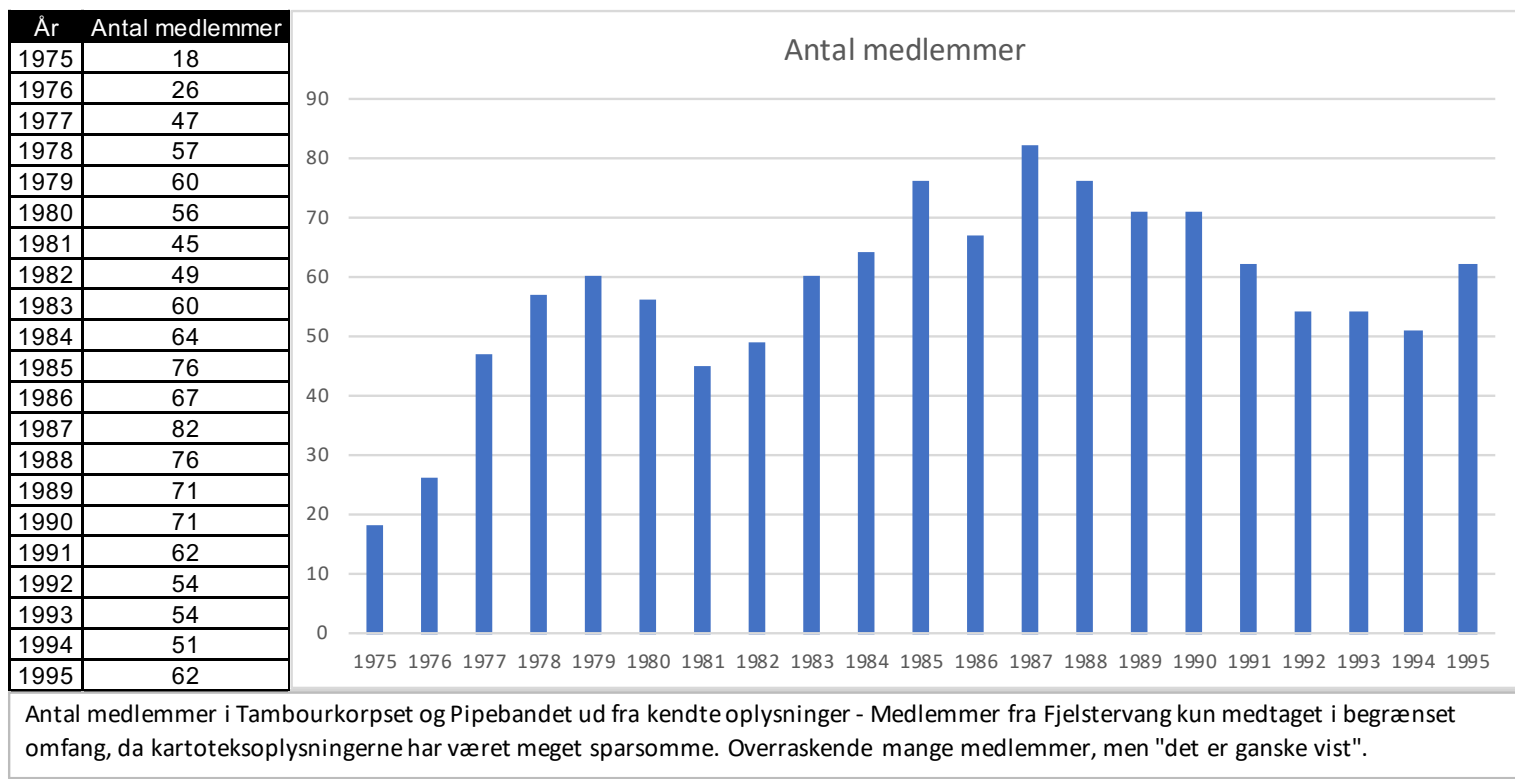
Det var begyndelse til tambourkorpset og pipebandets samarbejde med England.

I 1978 havde vi tænkt os at arrangere en tur til Skotland for at besøge et Boys Brigade Band. Den tur blev aflyst temmeligt sent, fordi det skotske band alligevel ikke magtede opgaven og meldte fra. Nu var gode råd dyre. Ole kontaktede Mike Jenkyns, og bad ham hjælpe os. Dette resulterede i et brev fra hvad der svarer til en FDF kredsleder, nemlig Group Scout Leader (GSL) Tony Edwards, som skrev, at 1st Hook Scout Group var interesserede i at modtage os som gæster i sommeren 1978. "Moreren" og Ole blev venner for livet med Edwards-familien.

Turen i 1978 blev som bekendt til noget – "og resten er historie", som man siger.

HISTORIE

TAMBOURKORPSET

Lige siden 1975, og foreløbig indtil i dag (2018), har tambourkorpset – i modsætning til mange andre tambourkorps - bestået, dog med lidt vekslende medlemstal. Vi har altid været meget anerkendte for vores optræden, disciplin, musik og udseende, hvorhen vi end er kommet.

Der var altid et godt socialt sammenhold i tambourkorpset, og rigtigt mange medlemmer opnåede at få både fem-, ti- og femtenårsmærker.

En lille spøjs episode i forbindelse med vores 10 års jubilæum 19/1/1985:

Vi dannede et "old-boys band" af alle de, der var gået ud af tambourkorpset inden jubilæet, og derfor manglede vi en masse instrumenter, fordi vi alle skulle spille sammen – både "old-boys bandet" og det nuværende tambourkorps. Derfor lånte Ole Behrmann instrumenter af Sdr. Felding KFUK tambourkorps (som for øvrigt var lukket kort forinden) v/tambourkorpsleder Martin Arnbjerg.

Efter festen kørte Kenneth Lauridsen og Ole Behrmann tilbage om natten med instrumenterne – troede de – der var nemlig orkan den nat, så da de nåede til spejderhuset i Sdr. Felding, var traileren tom – To meeeget lange ansigter!

Alle instrumenter var nemlig suget af traileren af orkanen. Instrumenterne lå spredt i grøfterne langs Vardevej fra Kibæk til Sdr. Felding.

Det tog det meste af natten, at finde dem igen og køre dem tilbage til Kibæk. Efter reparation blev de afleveret med et pænt "Undskyld forsinkelsen".

Instrumenterne havde heldigvis ikke taget ret meget skade, idet de var røget direkte ned i den bløde grøft.

Ikke ret mange ved heldigvis noget om denne affære.

HISTORIE

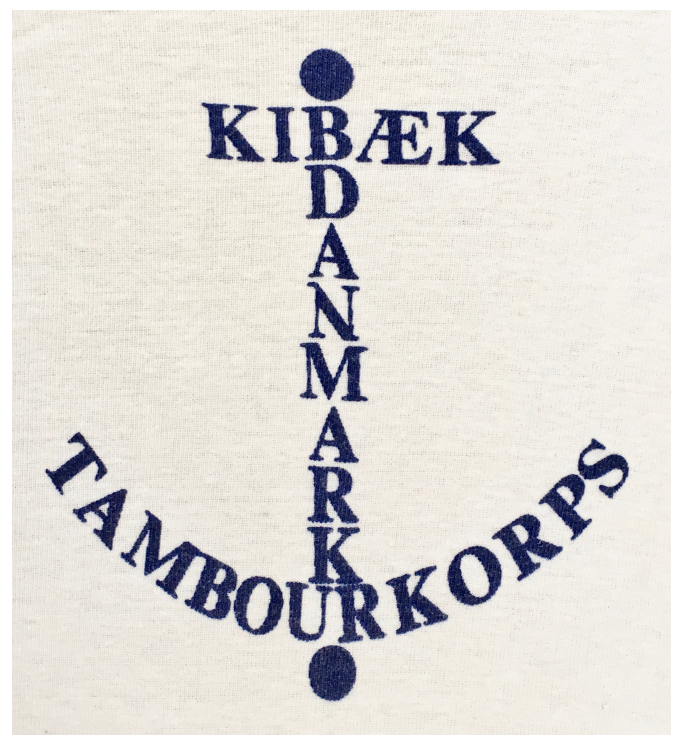
TAMBOURKORPSET

Så vidt vides var korpset det eneste – i hvert fald i vores musikdistrikt – der havde selvstændig økonomi lige fra starten. Dvs. vi havde egen kasse, som skulle revideres hvert år. Den, der gjorde det i mange år, var Kibæk FDF's mangeårige kasserer Niels Westergaard. Fjølstervang havde som tidligere nævnt deres egen økonomi.

Udgifterne var fordelt således, at Kibæk betalte alle udgifter til instrumenter, uniformer, m.v. mod at få alle indtægter fra fællesarrangementer.

Undtagelsen fra ovennævnte var, at medlemmerne fra Fjølstervang selv købte deres fløjter mod at være kontingentfri. Medlemmerne fra Kibæk lånte derimod alt, mod at betalte et beskedent kontingent.

Signalhornene var også Kibæks, hvorimod alle instrumenter til det senere hornorkester betaltes af Fjølstervang – dog havde en del medlemmer deres egne trompeter.

HISTORIE

PIPEBANDET

Pipebandet startede i 1978. Så vidt huskes, kunne vi kun et par numre. Piperne var ikke for godt stemte, og der var vist et par småfejl.

Som det ses på billedet, har vi huer på uden betræk. Det viser, at billedet er fra midt i 1978. Bemærk i øvrigt de fine blåhvide covers på sækkepiberne, som var syet af Bodil "moreren" Behrmann og The Cords (snorene) er lavet af Ole Behrmann.

De næste par år, indtil vi fik kiltene, gik det langsomt fremad. Vi var selvlærte.

Det første, Ole Behrmann spurgte om, da han kom til Kibæk i 1974, var: "Hvor bor den lokale sækkepibelærer?". Der var desværre ingen, men vi klarede os endda. Vi modtog sporadisk undervisning fra andre pipebands – især Frederikshavn FDF's sækkepibeband.

Efterhånden blev vi bedre, og omkring 1980 begyndte vi for alvor at optræde. Først var vi kun en håndfuld, men vi blev efterhånden flere og flere, indtil vi var 13 i kilt og to til tre styk på spring (vi var 15 afsted til Fanø-tattoo i 1993).

De første mange år blev ingen optaget i Pipebandet, uden at vi alle var enige om det. Næsten alle havde først spillet i tambourkorpset. Vi havde desuden to til tre stykker med, der kom udefra – bare for at lære at spille et år eller to.

Overraskende nok har der indtil 1995 kun været 26 medlemmer i Pipebandet i alt.

Pipebandet havde heldigvis en stribe meget dygtige tromme og sækkepipe instruktører, uden hvem Pipebandet aldrig havde nået den høje standard det fik. Læs mere om hvem de var i Scrapbogen "Protokol for leder/instruktørmøder" fra 1986 til 1994.

På et tidspunkt begyndte det at gå ned ad bakke for bandet, fordi så mange på forholdsvis kort tid rejste bort for at studere, deriblandt de fleste af lederne og instruktørerne.

På det tidspunkt var der heller ikke alt for mange at tage af fra tambourkorpset som nye rekrutter. Til sidst måtte bandet lukke – desværre.

Som slutbemærkning til dette kan måske siges: Vi var måske lidt gode, da der var flere, der vandt medaljer ved CWC (Scandinavian Winter Competition for Pipebands).

Vi havde et par stykker, der gennemførte konservatoriets musikalske grundkursus og en enkelt, der gik på musikkonservatoriet. Der var også et par stykker, der tog til Skotland for at få undervisning.

Nogle af de, der rejste, kom senere til at spille i fine pipebands, f.eks. Århus Pipes and Drums. Lisbeth Kværnø, Jesper Rosenkvist og Pernille Høj Petersen kom oven i købet til at spille i Heather Pipes and Drums of Copenhagen's Grade 2 Band – Skandinaviens absolut bedste pipeband – ovennævnte er ifølge vore oplysninger, der kan derfor være flere.

På billedet ses Pipebandets allerførste optræden i 1978. Det skete vist for at underholde nogle spejdere på en weekendtur i en spejderhytte.

Udarbejdet af: Ole Behrmann & Arne Hansen
Korrektur: Lise Thorhauge Behrmann
18/12/2018

Revideret 5/5/2020